

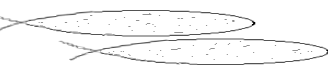
Raamattuluentosarja

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Karkku 17.5.2008

Veli Tuomi

12. Raamattuluento: Uskovan kiusauksia

Tällä raamattutunnilla käsittelemme annettua aihetta: uskovan kiusauksia. Ne ovat uskovankin elämään kuuluvia tosiasioita. Käytän nykyistä raamatunkäännöstä, mutta jos joku asiiasältö on tuotu paremmin esille edellisessä käännöksessä, käytän sitä. Viittaan samoin lyhyesti käytettyyn raamatunkohtaan, jolloin luentoa on joustavampi kuunnella. Viitteet näkyvät parhaiten monisteesta.

Kun etsivä ihminen on saanut löytää uskon maailman ja on aloittanut uuden elämän Kristuksessa kaikki ongelmat tuntuivat tuolloin kadonneen. Näin tapahtui varsinkin silloin, kun uskoontulo oli nopea, kertakaikkinen tapahtuma. Tuolloin tuntui, että kiusauksetkin oli voitettu. Vastakääntyneen puheeseen saattoi kuulua paljon ylisanoja. Mutta näin ei voinut jatkua kauan. Herra aloittaa aina lapsensa kasvatuksen, kun hän katsoo sopivan ajan koittaneen. Uskova saa tällöin opetusta myös kiusauksista, jotka kuuluvat jokaisen uskovan ihmisen vaellukseen. Emme välty niiltä. Nuoren uskovan suuret sanat saattavat tuolloin vaihtua ihmettelyyn. Hän huomaa, että on asioita, jotka eivät olleetkaan muuttuneet. Taistelut ovat tulleet.

Jeesus opettaa meitä rukoilemaan sanoen: ”Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta!” (Matt. 6:13).

Tässä rukouksessa emme pyydä vain sitä, että Jumala varjelsi meidät kiusauksilta, vaan että pääsisimme vapaaksi pahan vallasta. Päätelemmekin, että kiusausten takana ja vaikuttajana on paha, sen eri muodot. Lutherin katekismuksesta luemme, että vihollisia ovat saatana, maailma ja oma liha. Voimme kysyä Lutherin tavoin: Mitä se on?

Meitä voivat saattaa kiusaukseen pahuuden henkivallat ja itse pimeyden ruhtinas. Se, ja sen alaiset voimat pyrkivät saattamaan meidän pois Herran tieltä ja väärille urille, usein oman tahdon tielle. Se johtaa meidät kiusakseen lähteä tälle omille teille. Meitä koetellaan näinkin. Edes meidän Herramme Jeesus Kristus ei saanut erivapautta kiusauksista. Hänetkin antoi Isä pimeyden ruhtinaan kiusattavaksi. Luemme tästä Matteuksen evankeliumista, ja on syytä lukea koko tämä evankeliumin kohta: ”Sitten Henki vei Jeesuksen autiomaahan Paholaisen kiusattavaksi. Kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, hänen vihdoon tuli nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luokseen ja sanoi hänelle: ”Jos kerran olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.” Mutta Jeesus vastasi: ”On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'” Sitten Paholainen vei Jeesuksen pyhään kaupunkiin ja asetti hänet tempelimuurin harjalle. Hän sanoi Jeesukselle: ”Jos kerran olet Jumalan Poika, niin heittäydä alas. Onhan kirjoitettu: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn. He kantavat sinua käsillään, ettet loukkaa jalkaasi kiveen.'” Jeesus vastasi hänelle: ”On myös kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, Jumalaasi.'” Vielä Paholainen vei Jeesuksen hyvin korkealle vuorelle, näytti hänelle maailman kaikki valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi: ”Kaiken tämän minä annan sinulle, jos polvistut eteeni ja kumarrat minua.” Silloin Jeesus sanoi hänelle: ”Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: 'Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.'” Silloin Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan, ja hänen luokseen tuli enkeleitä, jotka palvelivat häntä.” (Matt. 4:1–11).

Edellisessä Matteuksen kertomuksessa on kuvattu Kristuksen osaksi tulleita kiusauksia meille opetuksiksi. Jouduttuamme kiusauksiin, jotka saattavat olla aivan välttämättömiä uskonkuuliaisuuksiemme koettelemiseksi, me saatamme pyytää Jumalalta nopeaa oikotietä ja halpahintaista vapautus-

ta tältä tieltä. Emme mielellämme suostu kasvuun, vaikka muuta tietä Jumalan tuntemiseen ei ole. Haluamme helposti pois Jumalan tahdon tieltä. On sen tähden pitäydyttävä sanassa ja sen lupauksissa, vaikka se johtaisikin meidät kiusauksen erämaahan.

Herramme joutui sanomaan myös Pietarille tylyt sanat hänen yrittäessään johtaa Jeesusta oman tahdon tielle. Luemme Matteuksen evankeliumista: ”Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: ”Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.” Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: ”Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.”” (Matt. 16: 22–23).

Meitä uskovia kohtaavat kiusaukset tulevat myös maailman taholta. Ne houkuttavat ja kutsuvat omiin pitoihinsa. Uskova on maailmassa, vaikka ei ole maailmasta. Koska olemme matkalla maailman läpi, meitä kohtaa siellä monet kiusaukset ja viettelykset. Tällaisia ovat nautinnonhalu, kunnian tavoittelu, valta, itsekkyyden henki ja myös monet muut maailmassa hyväksytyt, jopa arvostetut tavat ja tottumukset. Ne voivat tarttua meihin ja saattaa lankeemukseen ja ainakin vaikeisiin kiusauksiin ja viettelyksiin. Maailman kutsu on turmeltuneelle luonnollemme mieleen. On tehtävä tämän vuoksi yhä uusia ja uusia valintoja. Onko sinua houkuteltu vaikkapa kiertämään veroja? Kiusaus voi olla suuri, jos asia siinä kohden tuntuu kovin vähäpätöiseltä.

Apostoli Johannes neuvoo meitä näissä asioissa: ”Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta.” (1. Joh. 2:15,16). Nämä ovat pahoja viettelyksiä ilman varsinaista lankeemustakin.

Vanhanliiton ajan uskova Loot, Aabrahamin veljenpoika, joutui suureen kiusaukseen paikkakunnallaan. Apostoli Pietari kirjoittaa tästä näin: ”Ja hän poltti poroksi Sodomian ja Gomorran kaupungit ja tuomitsi ne häviöön, asettaen ne varoitukseksi niille, jotka vastedes jumalattomasti elävät. Kuitenkin hän pelasti hurskaan Lootin, jota rietasten vaellus irstaudessa vaivasi; sillä asuessaan heidän keskuudessaan tuo hurskas mies kiusaantui hurskaassa sielussaan joka päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuulla. Näin Herra tietää pelastaa jumaliset kiusauksesta, mutta tuomion päivään säilyttää rangaistuksen alaisina väärät,” (2. Piet. 2:6–9, KR38).

Uskovillekin kaupitellaan maailman kunniaa ja rikkauksia, jos vain kumarramme sitä ja sen ruhtinasta. Moni uskonelämä on päättynyt maailmaan. Varoittavana esimerkkinä olkoon vaikka Demas, Paavalin työtoveri. Hän lankesi kiusaukseen ja meni maailman mukaan. ”Demas on tähän maailmaan mieltynään jättänyt minut ja lähtenyt Tessalonikaan...” (2. Tim. 4:10).

Suorasukaisesti myös apostoli Jaakob toteaa: ”Te uskottomat! Ettekö tiedä, että rakkaus maailmaan on vihaa Jumalaa kohtaan? Joka tahtoo olla maailman ystävä, asettuu Jumalan viholliseksi.” (Jaak. 4:4). Myöhemmin Jaakob varoittaa vielä: ”Ne, jotka tahtovat rikastua, joutuvat kiusaukseen ja lankeavat ansaan, monenlaisten järjettömien ja vahingollisten halujen valtaan, jotka syöksevät ihmiset tuhoon ja perikatoon” (1. Tim. 6:9).

Meitä voidaan viekoitella myös epäraitteeseen ihmeuskoon, pois terveen uskon maailmasta. Meille voidaan uskotella, että voimme asettaa Jumala väärin perustein koetukselle ja toimia vastoin parempaa tietoa. Tässäkin Jeesuksen toiminta auttaa meitä. Luther vastaavasti neuvoo sanomaan viettelijälle, joka kehottaa hyppäämään alas vaikkapa katonharjalta: ”Miksi hyppäisin ja saattaisin itseni vaaraan, onhan tuossa tikapuutkin!” Jumala on antanut meille myös terveen harkintakyvyn hengen (2. Tim. 1:7).

Vapahtajamme heikoimmalla hetkellä kiusaaja tuli häntä kiusaamaan. Näin on useasti meidänkin elämässämme. Heikolla hetkellä on syytä olla varuillaan, ettei kiusaaja pääse toteuttamaan tahtoaan meissä. Jeesus antaa meille hyvän neuvon tähän: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Tahtoa ihmisellä on, mutta luonto on heikko.” (Matt. 26:41). Myös apostoli Pietari neuvoo uskovia: ”Pitäkää mielenne valppaana ja valvokaa. Teidän vastustajanne Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä, uskossa lujina! Tiedättehän, että veljenne kaikkialla maailmassa joutuvat kokemaan samat kärsimykset.” (1. Piet. 5:8,9).

Jeesusta kohtaavat kiusaukset olivat välttämättömiä. Hänenkin piti, vaikka oli Jumalan Poika, tulla tuntemaan moninaiset kiusaukset. Tämä senkin vuoksi, että Sana sanoo: ”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.” (Hepr. 4:15, KR38).

Jeesuksella ei ollut kiusauksena oma turmeltunut luonto ja syntisyys. Meillä ne tuottavat tuskaa ja kiusauksia. Meidän suuri ongelmamme on oma minämme. Se on kaikkein lähimpänä oleva, kuin leirin sisäpuolella oleva vihollinen. Se on oikea viettelysten pesä. Sieltä ne monet kiusaukset nousevat. Jeesus sen tiesi todetessaan: ”Juuri sydämestähän lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, siveettömyys, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset.” (Matt. 15:18).

Yksinkertaisesti sanoen: kiusaukset synnyttää usein miten synty. Synti se on. Ei puhtaus, hyvyys, rakkaus ja muu sellainen synnytä kiusausta. Synti se on, joka kiehtoo ja houkuttaa.

Kerran opettaja kysyi lapsilta koulussa, mitä lapset ajattelivat synnistä. Joku tyttönen tiesi vastata: ”Se on jotakin hyvin rumaa ja jotakin kamalan pahaa.” Opettaja totesi: ”No, mutta miksi sinä sitten sitä niin rakastat ja sitä teet?” Siinäpä se onkin: kiusaus syntyy siitä, että näemme ja koemme asioita, jotka kiehtovat ja houkuttavat, mutta jotka ovat kiellettyjä hedelmiä. Synti on usein kiehtovaa. Se näyttää kauniilta ja upealta. Siinäpä juuri on sen kiusausta synnyttävä voima. Synti on usein mukavaa, suorastaan ihanan näköistä. Jäljestäpäin se voi toki maistua karvaalta. Siksi me uskovinakin helposti lankeamme. Kaunis, upea, toinen sukupuoli, voi synnyttää kiusauksen epäpuhtaille ajatuksille. Ei raihmainen, vanha ihmiskeho enää sellaisia ajatuksia suuresti synnytä. On toki monia muitakin asioita, jotka saavat ihmisessä aikaan kiusauksen, vaikkapa omistushalun kiusauksen. Mutta monet nuoremman uskovon kiusaukset ovat juuri sukupuolielämän alueella.

Kiusaus on siis synnin seurausta - useimmin. Mutta mikä synnyttää synnin? Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Saatuaan lain käskystä aiheen synti herätti minussa kaikenlaisia himoja. Ilman lakia synti on kuollut.” (Room. 7:8). Ja: ”Kuoleman pistin on synti, ja synnin voimana on laki” (1. Kor. 15:56). Ja vielä: ”...Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti on.” (Room. 3:20). Mitä nämä Paavalin väitteet sisältävät? Yksinkertaisesti sen, että jos meillä ei olisi Jumalan pyhää lakia, emme tietäisi mitä synti on. Ja kun emme sitä tietäisi, emme olisi niin kiusattujakaan. ”Lain kautta tuli synnintunto”.

Saatamme kokea myös kiusauksissa ollessamme, että olemme kuin Jumalan kurittavan käden alla. Ajattelemme kiusauksien takana olevan Jumalan. Mutta apostoli Jaakob opastaa meitä, hänelle kovin ominaisella, suorasukaisella tavallaan: ”Älköön kukaan kiusauksiin jouduttuaan ajatelko, että kiusaus tulee Jumalalta. Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä hän itse kiusaa ketään. Jokaista kiusaa hänen oma himonsa; se häntä vetää ja houkuttelee. (Jaak. 1:13,14). Apostoli Paavali neuvoo meitä eteenpäin näin: ”Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.” (1. Kor. 10:13).

Otetaan tähän liittyviä raamatunkohtia esille muitakin.

”Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä; ja ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen.” (Gal. 6:12).

Kylväjävertauksesta: ”Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat.” (Luuk. 8:13).

”Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaiisiin kiusauksiin,” (Jaak. 1:26).

”Sentähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa,” (1. Piet. 1:6).

”Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat!” (Jaak. 1:12).

Emme voi siis välttyä kiusauksilta, mutta meidän tulee alati rukoilla, ettemme pahoin horjuisi, kompastuisi ja kaatuisi niihin. Ja vaikka lankeaisimmekin, on rukoiltava voimaa nousta ylös ja jatkaa matkaa edes jotakin oppineena.

Mutta onhan sellaista kiusausta, joka ei suoranaisesti liity syntiin, vaan joka johtuu yksinkertaisesti meissä olevasta heikkoudesta, sillä me olemme saviastioita. Eläminen Jumalan ihmisenä täällä ajassa saattaa meidät jo sinällään moniin kiusauksiin. Ystävät, tiedätte hyvin millaista on elämä tässä maailmassa: kotona, työpaikalla, seurakunnassa ja missä sitten olemme ja liikummekin. Oma heikkoutemme, voimattomuutemme, ymmärtämättömyytemme ja puutteemme saavat aikaan monenlaista kiusausta. Siellä arkielämän keskellä, siellä olemme moninaisissa ahdingoissa. Se voi olla toki myös samanlaista kiusausta kuin hurskaalla Lootilla: näemme ja koemme asioita, joita ei voi kerta kaikkiaan hyväksyä. Ja jos olemme niistä ääneen puhuneet ja huomauttaneet ja joutuneet sen vuoksi pilkan kohteeksi, tiedämme mitä on olla kiusattu. Jo yksistään se, että on joten erilainen, johtaa kiusatuksi tulemiseen. Tällaisia ovat monet koulu- ja työpaikkakiusatut. Myös kiusatuksi tullut kokee kiusausta.

Pahinta on kuitenkin se, että näemme myös itsessämme sellaista, jota ei voi kerta kaikkiaan hyväksyä. Se kiusaus on pahinta. Kun uskova kamppailee oman itsensä ja sen heikkouksien keskellä kiusaus saattaa johtaa siihen, että alamme epäillä jopa Jumalan armollisuutta meitä kohtaan. Jos näemme - Jumalan armosta - itsemme sellaisena kuin luonnostamme olemme, on vaikeaa luottaa enää siihen, että olemme kuitenkin rakastettuja ja hyväksytyjä taivaassa. Tällä elämänalueella koetaan pahimmat kiusaukset. Arkielämän kiusoissa tarvitaan kestävyyttä ja Jumalan armoa, Pyhän Hengen voimaa ja luottamusta Herraan. Mitä syvempi synnintuntomme on, sitä syvempiin ahdistuksiin ja kiusauksiin se meidät johtaa. Tarvitaan siis myös syvää armon kokemista synnin syövereistä selviytyäkseen.

Kiusatut ihmiset löytyvät monesti siitä joukosta, joka on joutunut toisten ihmisten taholta alistetuiksi. Sellaisia ihmisiä on monissa työyhteisöissä ja valitettavasti myös seurakunnissa ja uskovienkin yhteisöissä. Kiusaantunut ihminen pohtii, mikä minussa on vialla. Miksi minä en kelpaa mihinkään? Miksi minun mielipidettäni ei kuunnella? Mikä minussa on vialla? Onko ulkomuotoni jotenkin vialla? Olen varmaan hyvin ruma. On raskasta kantaa alistetun ihmisen taakkaa. Siinä joukossa on paljon kiusattuja. Monet naiset, uskovatkin, kantavat tätä taakkaa. Moni pohtii: ”Miksi minua ei oteta vakavasti sen tähden, että olen nainen. Minä saan sen vuoksi aina toisarvoisia tehtäviä. Minä kelpaan seurakunnassakin kyllä kahvinkeittoon ja parhaimmillaan sihteerintöihin ja muuhun asiointien kirjaamiseen, koska miehet eivät yleensä viitsi sellaisia töitä tehdä, mutta minun ajatuksiani ja sanojani ei arvosteta. Yökumppaniksi minut kai kelpuutettaisiin, mutta ei työkumppaniksi. Monen naisen kokemusmaailmaan kuuluu näitä asioita ja ovat kiusattuja.

On uskovia, jotka sairastavat vaivaa, jota nimitetään ehdollistumiseksi. Se on myös eräänlaista kiusausta. Se on sitä, että lapsuuden kasvatus ja myöhemmän iän kokemukset ovat muokanneet sielun sopukan sellaiseksi, että se reagoi ylivoimakkaasti moniin siihen kohdistuviin ärsykkeisiin. Sielu on arpinen ja kiusattu. Aivan niin kuin tunnetussa Pavlovin koirakokeessa koira alkoi reagoida jo kellosoittoon, kun se tiesi soiton merkitsevän ruokapalaa, myös ehdollistunut ihminen reagoi kaikkeen sellaiseen palautteeseen, joka on aikaisemmin, vaikkapa lapsena, aiheutti moitteita ja kuritusta. Sellaisen ihmisen elämä on vaikeaa. Hän ei koskaan ole varma osaako hän olla oikein. Osaako oikein pukeutua, sanoa ja käyttäytyä oikein. Hän elää jatkuvasti epävarmuudessa ja pelkää, milloin tulee seuraavan kerran niin sanottua negatiivista palautetta. Tällainen ihminen on koko ajan kiusattu ja ahdistettu. Hän pohtii alati, miten osaisin olla muille mieliksi. Hän kokee olevansa alamittainen ja perin pohjin pilalle mennyt ihminen. Edes uskon lahja ei poista välttämättä tätä epävarmuutta. Tarvitaan oikeaa sielunhoitoa, joka koskettaa ihmisessä myös tätä sielun aluetta.

Kiusaus-sanalle on olemassa vastikkeita, jotka hieman toisella lailla kuvaavat kiusauksissa olevan ihmisen tilannetta. Sellaisia sanoja ovat vaikkapa koettelemuksessa, ahdistuksessa ja kipuilussa oleminen. Moni ihmissielu on uupunut kaikesta siitä, mihin elämä on vienyt. Vaivattu sielu kantaa monenmoista kiusausta ruumiissaan ja sielussaan. Moni kipuilee kiusauksiensa keskellä. Monen uskovankin kokemus on se, että minua vaivaa joku, jota en osaa oikein selittää. Se on ahdistusta siitä maailmasta ja sen olosuhteista, joissa eletään, ahdistusta omista rakkaimmistaan ja oman itsensä surkeudesta.

Epäusko synnyttää paljon kiusauksia, joista Raamattu puhuu ja varoittaa. Epäuskomme synnyttää meissä pelkoja tulevaisuudestamme. Raamattu nimittää sellaisia maailman murheeksi. Voimme siis murehtia oikein ja väärin. Paavali opettaa: ”Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu; mutta maailman murhe tuottaa kuoleman.” (2. Kor. 7:10). Ja Jeesus muistuttaa: ”Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämänsä pituutta kyynäränkään vertaa?” (Luuk. 12:25). Kannamme kiusattua mieltä myös siitä, että sorrumme tällaiseen murehtimiseen, vaikka tiedämme sen nousevan epäuskostamme ja siitä, ettemme luota Jumalan huolenpitoon. Näissä kiusauksissa uskomme punnitaan.

Jeesus opettaa turmeltuneen luontomme synnyttämästä kiusauksesta tutulla tavalla: ”Teille on opetettu tämä käsky: 'Älä tee aviorikosta.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan. Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Onhan sinulle parempi, että menetät vain yhden osan ruumiistasi, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin. Ja jos oikea kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä pois. Onhan sinulle parempi, että menetät vain yhden jäsenen, kuin että koko ruumiisi joutuu helvettiin.” (Matt. 5:27–30).

Edellinen ei ole tietenkään vain miesten kiusaus. Minulla on ollut yksitoista sisarta ja heitä aikoinani kuunnellessa huomasin myös naisella olevan silmät kiusaukseen. Eräs eteläafrikkalainen nuori mies, pappi, kertoi kävelleensä kerran Helsingin kadulla ja huomanneensa, kuinka eräs jo vanhempi vastaantuleva nainen alkoi tuijottaa häntä. Kun he olivat kohdanneet toisensa ja nainen tuntui katselevan vielä taaksepäinkin, mies oli pyörähtänyt ympäri ja kysynyt: ”Näyttääkö hyvältä?” Kiireesti nainen kipaisi tiehensä.

Edellä on jo lyhyesti puhuttu siitä kiusauksesta, joka syntyy, kun kamppailemme Jumalan edessä. Kun emme ole täysin vakuuttuneita siitä, että olemmeko hänen lapsiaan, kun epäilemme armostamme, silloin ollaan suurissa kiusauksissa. Kirjailija ja pappi Armas Antila kuvaa tällaista taistelua kirjassaan Viimeinen vaivattu. Hän tapaa pohjoisenmatkallaan nuoren paimentytön lukemassa mummon virsikirjaa. Tyttö on suurissa kiusauksissa. Hän itkee. Kun pappi kysyy, mikä tyttöstä vaivaa, tyttönen vastaa: ”Kun minä olen niin paha!” Mistä sinä niin päättelet? kysynee pappi edelleen. ”Kun tässä virressä niin sanotaan”, vastasi tyttö. Selviää, että tytön synnintunnon oli herättänyt virsi, jota paimentyttö lueskeli. Mitä siinä sanotaan? kyseli pappi yhä. Ja tyttö lukee: ”Ken kiertää oi, Herra sun tuomios voi? Se läheltä tapaa ja kaukaa. Kun taivahan pasuuna pilvissä soi, kuin kesäinen silloin mä raukka? Mua syntistä armahda, Herra!”

Virren sanomasta oli pienen paimentytön ahdistus ja kiusattu mieli peräisin. Pappi oli ihmeissään. Hän kertoo, kuinka hän varoen alkoi puhua tyttöselle Jeesuksesta, Vapahtajasta, joka on annettu meille pelastukseksi ja lohdutukseksi hädän kohdatessa. Hän tahtoi puhua varoen, ettei pilaisi ja menisi edelle sitä Herran työtä, joka oli työssä alkanut. Pappi kyseli itsekseen myös sitä, oliko tuo pieni paimentyttö ainoa ja viimeinen pohjanperukoilla, joka oli vielä kiusattu synneistään. Oliko tässä pohjolan viimeinen vaivattu?

Syvä synnintunto synnyttää kiusauksia, kun ei vielä osaa luottaa riittävästi Jumalan armoon. Armon tila ei ole välttämättä mikään pysyvä tila, vaan kiusauksiinkin joudutaan. Mutta uskovilla voi olla aivan toisenlainenkin ongelma, kuin kertomuksen työllä. Emme ole tyhjiä, vaan meillä on

jotakin, joka ei meille kuulu. Me kannamme näet povessamme aadamilaista syntiä. Se merkitsee, että lankeamme helposti siihen kiusaukseen, johon käärmä sai langetettua Eevan ja sitten Adamin. He halusivat tulla samanlaisiksi kuin Jumala: tuntea kaiken hyvän ja pahan. Sellainen voi johtaa meidät kiusaukseen ja syyllisyyteen. Kristus halusi tulla vastaavasti tyhjäksi ja täysin Jumalasta riippuvaiseksi. Tunnettu hengellinen kirjuri, Kallis hunajan pisara, opettaa ja neuvoa meitä tässä kysymyksessä suorasukaisesti: ”Kaikkiin kiusauksiimme, saatanan hyökkäyksiin ja valitukseemme on syynä itsevanhurskaudemme ja omahyväisyytemme. Niitä Jumala ajaa takaa salliessaan saatanan hyökätä kimppuumme, niin kuin Laaban ajoi takaa Jaakobia kotijumaliensa tähden. Ne on sinulta riistettävä, olitpa miten vastahakoinen tahansa. Ne estävät Kristuksen pääsemästä sisälle, ja syyllisyys ei häviä, ennen kuin Kristus tulee sisälle. Missä on syyllisyyttä, siellä on sydän kova. Sen tähden suuri syyllisyys todistaa vain vähän, jos ensinkään, Kristuksesta.”

Myös tässä kohden voi olla uskovan kiusauksien syvin syy, eli meitä vaivaa vielä oma yrittäminen, omavanhurskaus. Itsetutkistelu voi johtaa vapauteen ja kiusaus väistyy.

Kaikkein paras lääke kiusauksissa on Kristuksen anteeksiantamus, hänen verensä, joka on annettu meille avoimeksi lähteeksi kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan. Käytä sitä lääkettä ahkerasti. Vain Kristuksen veri pesee kaiken meissä olevan epäpuhtauden pois. Se tekee vapaaksi.

Hän sanoi minulle: - Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä hänen pyhäkössään päivin ja öin, ja hän, joka istuu valtaistuimella, on levittänyt telttansa heidän ylleen. Näлкä ei heitä enää vaivaa, ei jano, enää ei heitä polta aurinko eikä paahtava helle. Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyynelät. (Ilm. 7:14–17). Amen.